

РЕШЕНИЕ

№ 2365

гр. София, 09.04.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 51 състав,
в публично заседание на 16.03.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Анета Юргакиева

при участието на секретаря Светла Гечева, като разгледа дело номер **11488** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл.172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата /ЗДвП/.

Образувано у по жалба на И. С. С. с адрес в [населено място], подадена чрез адв. Н. А., срещу Заповед № 20-1204-00288 / 09.09.2020г. за прилагане на принудителна административна мярка по чл.171, т.2а, б. Б от ЗДвП (ЗППАМ), издадена от началник група в отдел „Пътна полиция“ към СДВР, с която е наложена ПАМ – прекратяване на регистрация на МПС за срок от 6 месеца.

В жалбата е изложено становище за незаконосъобразност и неправилност на оспорената заповед, тъй като липсвали мотиви за издаването ѝ. Сочи се, че автомобилът е семеен и прекратяването на регистрацията накърнявало правата на съпругата да се ползва от него. Сочи се, че жалбоподателят вече е лишен от право да управлява МПС в хода на наказателното производство срещу него. Иска се отмяна на процесната заповед. В съдебно заседание жалбоподателят не се явява и не е представляван.

Ответникът – Началник група в отдел „Пътна полиция“ към СДВР, не се представлява и не е заявил становище по жалбата.

Съдът, като обсъди изложените в жалбата доводи и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

На 04.09.2020 г., около 18:45 часа жалбоподателят управлявал лек автомобил ПЕЖО 206, с рег. [рег.номер на МПС] в [община], на път Автомагистрала № А-1. В

района на 21км и 700 м. с посока на движение [населено място] бил спрян за проверка от полицейски служители и бил изпробван с техническо средство Алкотест-дрегер за употреба на алкохол, като бил отчетен резултат 1,28 промила в издишания въздух, проба № 3525 /л.16/, взета в 18 часа и 45 минути. На водача бил издаден талон за медицинско изследване № 0018570 /л. 12/. Видно от приложения Протокол за медицинско изследване и вземане на биологични проби за употреба на алкохол и/или наркотични вещества или техни аналози /л.14/, водачът е отказал да даде кръв за проба.

На водача е съставен Акт за установяване на административно нарушение, квалифицирано като такова по чл. 5, ал. 3, т. 1 ЗДвП. С оглед на резултатите от извършената проверка и на основание чл. 22 ЗАНН, на 09.09.2020 г. е издадена ЗППАМ № 20-1204-001288, с която е наложена принудителна административна мярка „прекратяване на регистрацията на ППС л.а. ПЕЖО 206, рег. [рег.номер на МПС] , собственост на жалбоподателя, за срок от 6 месеца“. При връчването на заповедта са отнети СРМПС №[ЕИК] и 2 бр. регистрационни табели с [рег.номер на МПС] .

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

По делото не са представени доказателства за датата на връчване на процесната ЗППАМ, поради което съдът приема, че същата е подадена в срок и е допустима за разглеждане. Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Съгласно чл. 168, ал.1 АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административнопроизводствените правила и материалноправните разпоредби по издаването му, съобразен ли е акта с целта на закона.

Съгласно чл. 172, ал. 1 ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. Съгласно Заповед № 8121з – 1524/09.12.2016 г. /л. 19 от делото/ на министъра на вътрешните работи, директорът на ОДМВР е определен да осъществява контрол по ЗДвП, а разпоредбата на чл. 172, ал. 1 ЗДвП урежда правомощието на ръководителите на службите за контрол да оправомощават длъжностни лица да издават ЗПАМ. Процесната заповед е издадена от И. Г., която, видно от Заповед № 8121К-1385/21.04.2015 г. /л. 20/, е заемала длъжността началник група „Отчет на пътнотранспортни произшествия, административно-наказателна дейност и информационно-аналитична дейност“ в сектор „Пътна Полиция“. Съгласно приложената на л. 18 от делото Заповед № 513з – 50/05.01.2018 г. г. на Директора на ОДМВР, компетентни да издават заповеди за прилагане на принудителни административни мерки от процесния вид са длъжностни лица – началници на групи в сектор „Пътна полиция“, поради което съдът намира, че обжалваната заповед е издадена от компетентен орган. Спазено е изискването за форма – в заповедта са изложени фактическите и правни основания за налагането ѝ. Не се констатира допуснати съществени процесуални нарушения на административнопроизводствените правила.

Оспорената заповед е материално законосъобразна и издадена в пълно съответствие с целта на закона .

Съгласно чл. 171, т. 2а, б. „б“ ЗДвП, за осигуряване на безопасността на движението

по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилага принудителна административна мярка „прекратяване на регистрацията на пътно превозно средство на собственик, който управлява моторно превозно средство с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда и/или е употребил наркотични вещества или техни аналози, както и при отказ да му бъде извършена проверка с техническо средство и/или с тест за установяване концентрацията на алкохол и/или употребата на наркотични вещества или техни аналози, или не изпълни предписанието за изследване с доказателствен анализатор или за медицинско изследване и вземане на биологични проби за извършване на химическо и/или химико-токсикологично лабораторно изследване за установяване на концентрацията на алкохол в кръвта му и/или за употреба на наркотични вещества или техни аналози - за срок от 6 месеца до една година. Цитираната разпоредба съдържа няколко отделни хипотези, всяка от които съставлява самостоятелно основание за налагане на принудителната мярка. В случая мярката е приложена по отношение на жалбоподателя за това, че на 04.09.2020 г. е управлявал личния си лек автомобил ПЕЖО 206, с рег. [рег.номер на МПС] с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда, а именно с 1.28 промила. Това обстоятелство се доказва по безспорен начин от приложените по делото доказателства - АУАН /л. 9 от делото/, докладна записка /л. 17 от делото/, талон за медицинско изследване /л. 12 от делото/, справка от техническото средство за проба № 3525 /л. 16 от делото/, а по същество то не се и отрича от жалбоподателя. Следователно, били са налице предпоставките за прилагане на принудителната административна мярка по чл.171, т.2а, б. "б" от ЗДвП и заповедта е издадена в съответствие с материалноправните разпоредби.

Оспорената заповед съответства и на целта на закона - да се предотврати извършването на нарушения на правилата за движение, да се гарантира сигурността и безопасността на водача и останалите участници в движението.

Възраженията на жалбоподателя, че автомобилът е съпругеска общност и чрез издаване на заповедта се накърнявали правата на другия собственик, е неоснователно. На първо място, съпругата на жалбоподателя е лице, което ако претендира вещни права върху автомобила, е могла да обжалва от свое име заповедта. В случая това не е сторено. На следващо място режимът на СИО не е доказан, тъй като не са представени доказателства кога е придобит автомобила и за сключване на брак.

Неоснователно е и възражението, че целта на ПАМ е постигната с лишаването на жалбоподателя от право да управлява МПС в хода на наказателното производство срещу него. Освен че по делото липсват доказателства за образувано срещу жалбоподателя наказателно производство, което да е приключило с налагане на наказание „лишаване от право по чл. 37, ал. 1, т. 7 НК, следва да се отбележи, че наложената със заповедта принудителна мярка не води до лишаване на лицето от права, а до прекратяване на регистрацията на превозното средство за определен период от време.

Предвид изложеното дотук, оспорената заповед за налагане на принудителна административна мярка по чл.171, т.2а б. „б“ от ЗДвП е законосъобразна и жалбата срещу нея следва да бъде отхвърлена като неоснователна.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 2, предл. последно от АПК, Административен съд София – град, III отделение, 51 състав

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на И. С. С. срещу Заповед № 20-1204-00288 / 09.09.2020г. за прилагане на принудителна административна мярка по чл.171, т.2а, б. Б от ЗДв, издадена от началник група в отдел „Пътна полиция“ към СДВР.
На основание чл. 172, ал. 5 от Закона за движение по пътищата решението е окончателно.

СЪДИЯ: